

Naapurissa syödään vain yöllä

Tummiä kiehkuroita löytyy kaikkialta - vessanpöntön uurteista, tahmean shampoopullon kyljestä, vastaimuroidulta eteisen matolta, kirjanmerkkinä eroottisena mainostetun mutta kummallisen mekaanisen novellikokoelman välistä. Hän väittäisi että vaaleilta tippuu aivan samalla tavoin hiuksia, niitä ei vain näe koska asunnot on sisustettu blondeja ajatellen. Yökkään teatraalisesti koskettaessani yöpöytälaatikon nuppia josta roikkuu kihara karva. Lähes rukoillen toivon että vesilasista tarttuisi kurkkuuni hinkkaava kutittava muisto rakkaastani joka lähti kesken kaiken, alan kertoa tarinaa kaveriporukassa mutta joku muu aloittaa samaan aikaan nauravammalla äänellä ja hetken päätän silti jatkaa koska niin se toinenkin mutta puheemme liimautuvat yhteen ja kaikki katsovat sitä toista kaveria eikä kukaan kysy jälkeenkään että hei mihin jäitkään, mitä halusitkaan sanoa ja silloinkin se olisi että mitä sinä halusit sanoa, ei että mitä me toivoimme kuulevamme.

Dilara lähti kesken tarinani kauneuden, en tiedä mitä olin sanomassa, en muista unestani muuta kuin tunnelman, kaikki katoaa enkä voi kuin inttää että tiedän että näin sitä unta monta tuntia. Hahmot haalenevat, ja mitä enemmän yritän miettiä että kuka jahtasikaan ketä, sitä varmemmin aivoni lukkiutuvat unohtamaan. Dilara kiusoittelisi etten minä mitään unia nähnyt koska jos niitä ei muista niin että voisi ohjata elokuvan, ei niitä lasketa. Dilaran unet jatkuivat kahden aamukahvikupin verran ja niissä oli aina kohta jossa hän heittäytyi tuulen varaan vuorenhuipulta ja alkoi pyöriä kärrynpyöränä ilmassa eikä hän kuulemma osannut päättää oliko tunne vatsanpohjassa ihana vai kamala. Nypin pari hiusta päästäni ja kuvittelen niiden leijailevan alas ja sekoittuvan tummiin kutreihin parketilla. Kuulemma jotkut alkavat kiskoa hiuksiaan irti pakonomaisesti trauman jälkeen. Lasketaanko tätä traumaksi? Ihana vai kamala Dilara?

Kello on yksi yöllä, ja seinän takana kokoontuva perhe nauraa ja katselee televisiota ja kuuntelee musiikkia ja tanssii.

Naapurin kahdeksanvuotias tyttö nauttii informaation jakamisesta. Nojaten pyöräänsä, hän moikkaa ja jää odottamaan, on paljon asiaa. Hän haluaa kuulemma asianajajaksi, äiti isoäidiksi, isä oppia suomea ja enemmän saunavuoroja. Näin se menee tämän kuukauden, tyttö ilmoittaa: äiti herää ensimmäisenä ennen kuin aurinko nousee, leikkaa juuston paksuiksi siivuiksi, puolittaa kirsikkatomaatit, halkaisee kurkut. Leipä on vaaleaa, mureaa, tee kuumaa ja mustaa. Sitten me emme syö emmekä juo koko päivänä, tyttö julistaa ylpeänä ja rimpsauttaa pyöränsä kelloa. Tai no, aikuiset eivät mutta minäkin syön vähän kevyemmin. Vasta kun aurinko laskee, nautimme viikunan ja sitten kunnan ruoan. Sinunkin kannattaisi tulla aterialle. Me syömme vain yöllä, ruoka maistuu paremmaltakin kun on pimeää.

Dilara ei koskaan noudattanut pimeässä syömisen sääntöä.

Lakanat kalvavat hikistä ihoani, sänky on liian suuri vaikka makaan uhmakkaana poikittain. Avaan jääkaapin mutta en uskalla syödä tähteitä koska ehkä niissä on hiuksia. Hyi. Kaikki muu on poissa paitsi Dilaran laittaman kanakastikkeen jämat ja novellikokoelma jota hän ei pitänyt juonellisesti tarpeeksi tasokkaana. Hiustenkuivaaja jonka jaoimme on poissa, samoin suoristin, hajuvesipullot joilla hän suihki vuorotellen korviensa taakse. Tuijotan pölynimuria, mutta aavistan etten pysty siivoamaan, varsinkaan lattioita.

Kengät ovat kolmessa rivissä rappukäytävällä, lasten toppasaappaat torson mittaisia, naisten lempeät nilkkurit, miesten nahkaiset jalanjäljet. Koputan ovelle, melko hiljaa. Olisiko pitänyt laittaa parempaa päälle? Kello on yksi ja puoli yöllä. En tiedä, onko kohteliaampaa puhua suomea vai olla puhumatta suomea tai mitään muutakaan kieltä koska en osaa muuta. Kahdeksanvuotias tyttö avaa oven. En muista hänen nimeään, hän muistaa minun.

- Moi, Henry! Tule sisään. Ajattelinkin ettetkö koskaan aio tulla meille.

He eivät kysy mitään, hymyilevät vain ja kasaavat tanssahdellen lautaselleni pinon öljyssä paistettuja perunoita, jauhelihapihvejä, dolmaa, sarmaa. He nauttivat jo kuumaa teetä ja baklavaruujuja. Kaikki puhuvat samaan aikaan mutta sanat eivät takerru toisiinsa vaan lentelevät heleinä toistensa läpi ja se mikä on tärkeää ymmärretään ja vastaanotetaan. Asunto on täynnä ihmisiä ja silti hämmentävän siistiksi kiillotettu. Tummat hiukset sileinä päätä myöten, lattia täysin karvaton. Häpeän ajatustani. Lähtikö Dilara tämän ajatuksen takia? Olenko minä tällainen ihminen, tällaisia eroavaisuuksia tekevä? Siksikö en enää pysty imuroimaan koska haluan näyttää etten minä oikeasti ole sellainen, pikkukarvoihin takertuva? Kaksi naista rullaavat auki mattonsa ja sydämensä, polvistuvat huoneen puhtaassa nurkassa. Voisivatko he sanoa rukouksen minunkin puolestani?

Syömme yöllä koska Jumala ei näe, virnistää kahdeksanvuotias asianajaja. Täti toppuuttelee ja sanoo ettei se ole totta. Paastoamme oppiaksemme kärsivällisyyttä, muun muassa, ja rakastaaksemme paremmin niitä joilla ei ole ruokaa tai perhettä. Jumala laskee tämän hyväksemme.

Opin jokaisen perheenjäsenen nimen, ja että Lalen sarma on perheen ylpeys, ja Gökhan paras tanssija ja Zeynepin rukouksiin voi luottaa. Melek, kahdeksanvuotias ystäväni joka talutti pyöränsä pihatiellä eteeni joka päivä kuukauden ajan ja kutsui minut syömään pimeässä, salaa maailmalta kirkkaina öinä joina unet kaikkosivat kauas, ja keskustelut soljuivat yöstä toiseen.

Dilara ei koskaan palannut hakemaan kirjaansa. Siivoan varovasti asunnon ennen kuukauden päättymistä, kunnioittaen loppujuhlaa vaikka kukaan ei tulisikaan kylään. Jätän makuuhuoneen kaukaisimman nurkan siistimättä, jos sieltä varpaaseeni tarttuisi vielä viimeinen pieni kippurakarva.

Nimim. Zahara